

**Βιβλιοθήκη &
Κέντρο Πληροφόρησης**

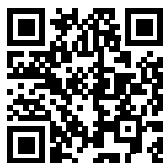
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

**Library &
Information Centre**

ARISTOTLE UNIVERSITY OF THESSALONIKI

Αναγνωριστικό τεκμηρίου / Document ID: 5027_42

Ηλ. διεύθυνση τεκμηρίου / Document URL: <http://digital.lib.auth.gr/record/139830>

Το πρωτότυπο τεκμήριο αποτελεί τμήμα της συλλογής της Βιβλιοθήκης και Κέντρου Πληροφόρησης του ΑΠΘ.
Η παρούσα ψηφιακή αναπαράσταση του πρωτοτύπου διατίθεται χωρίς χρέωση, με άδεια
Creative Commons 'Αναφορά Δημιουργού-Παρόμοια Διανομή 4.0'.

The physical item is part of Aristotle University of Thessaloniki Library Collection.
This digital representation of the original is made available to the public, under the
Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

©2015 Βιβλιοθήκη και Κέντρο Πληροφόρησης, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης
©2015 Library and Information Centre, Aristotle University of Thessaloniki, Greece

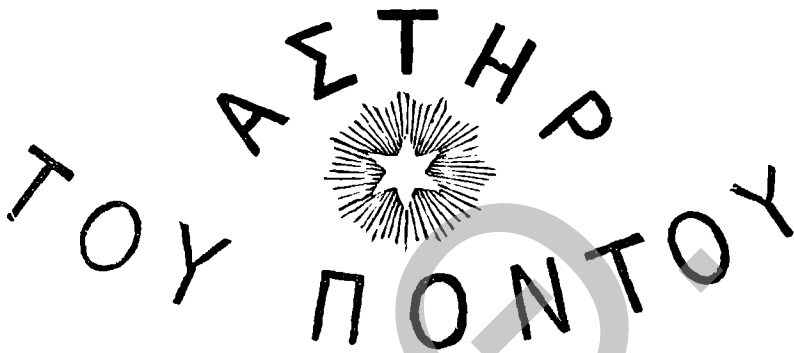

ψηφιακή εΡΑΡάδα
Όλα είναι δυνατά
Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
"Ψηφιακή Σύγκλιση"

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Δημιουργήθηκε στο πλαίσιο του έργου "Δημιουργία Καινοτόμων Υπηρεσιών Ψηφιακής Βιβλιοθήκης του ΑΠΘ" που χρηματοδοτήθηκε από το Ε.Π. ΕΣΠΑ 2007-2013 - "Ψηφιακή Σύγκλιση". Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

2. Ὀρθοσκευτικοδοδακτικὸν ἔπος.

(συνέχ. ἴδε τεύχ. 41).

Γενεαλογικὴ ποίησις.—Παρά τοῖς Ἡσιοδείοις ποιηταῖς ἀνευρίσκει τις μόνον ἐνδιαφέρον τὸ γενεαλογικόν· ἐν αὐτοῖς παρατηρεῖ τις τὴν δι' ἐπικοῦ χαρακτηρὸς μετάβασιν τῆς ποιήσεως εἰς τὴν λογογραφίαν. Ὁ πρῶτος ἀντιπρόσωπος τῆς γενεαλογικῆς ποιήσεως (γενεαλογικὰ ἔπη) εἶνε ὁ Εὐμηλος ὁ Κορινθίος, ὅστις ἔζη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἰδρύσεως τῶν Συρακουσῶν καὶ ἔγραψε «Κορινθιακὰ (ἔπη)». Οὗτος εἶνε ὁ ἀρχαιότερος τῶν ποιητῶν τῶν Ἀργοναυτικῶν, ποιήσας προσέτι ἕτερα δύο ποιήματα ἧτοι Εὐρώπεια καὶ Τιτανομαχίαν.

Δεύτερος γενεαλογικὸς ποιητῆς ὑπῆρξεν ὁ ἐκ Λακεδαιμόνος Κιναιθίων (καὶ οὐχὶ ὁ ποιητῆς τοῦ πρὸς τὸν Δῆ-

λιον Ἀπολλωνα ὕμνου) τὴν γενεαλογίαν τῆς Ἑλένης, τῆς Μηδείας καὶ τῶν ἡγεμόνων πραγματευθεὶς καὶ κατὰ τὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα ζήσας.

Τὸ τρίτον ποίημα τοῦ γενεαλογικοῦ ἔπους εἶνε «Ναυπάκτια ἔπη» λίαν παρεμφερὲς πρὸς τὰς Ἠοίας καὶ τὸν κατάλογον γυναικῶν. Τοῦτο ἔσχεν ὡς ὑπόδειγμα ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος (ἴδε Πausan. 10, 38) καὶ ποιητῆς αὐτοῦ ὑπῆρξε κατὰ τινὰς μὲν Καρκινὸς τις ὀνόματι, κατ' ἄλλους δὲ Μιλήσιός τις· πιθανώτερον δμως εἶνε, ὅτι οὗτος ἦτο Ναυπάκτιος, καθ' ἔσσην μάλιστα γινώσκωμεν, ὅτι ἐν Ναυπάκτῳ ὑπῆρχε σχολὴ Ἡσιοδείων ποιητῶν.

Νεώτερος γενεαλογικὸς ποιητῆς ἦν ὁ ἐκ Σάμου Ἄσιος, (περὶ τὰ 700 π. Χ.) ὅστις ἐποίησεν ἔπη, ἐν οἷς πραγματεύεται περὶ τῶν μύθων τῆς

Σάμου καὶ τῶν δυναστῶν αὐτῆς, ὡς καὶ περὶ τῆς ἐνδυμασίας τῶν Σαμίων. Ἕτεροι τοιοῦτου εἶδους ποιητὰ ἀναφέρονται ὁ Ἄτις, Δάναϊς, Φορώνης, Ἀριστέας ἐκ Προκονήσου (περὶ τὸν 6 ον π. Χ. αἰῶνα) κλπ. Πρὸ πάντων ὁμοῦ ἀξιωμαθήμενοι εἶνε ὁ Πείσανδρος, Πανύσις καὶ Ἀντίμαχος, τοὺς ὁποῖους οἱ ἀρχαῖοι ἔχουσιν ἀναγράψει εἰς τὸν κανόνα· παρὰ τούτων ὁμοῦ λείψανα μόνον σώζονται. Καὶ ὁ μὲν Πείσανδρος ἐκ Ρόδου ἕλκων τὸ γένος ἐκαλεῖτο καὶ Καμειρεὺς, διότι ἐζήσῃ καὶ ἐν Καμείρῳ, πόλει ἐπὶ τῆς Ρόδου. Κατὰ τὸν Πausανίαν ἐζήτησεν ὁ Πείσανδρος κατὰ τὴν 33 ἡν Ὀλυμπιάδα (ἤτοι περὶ τὰ 650 π. Χ.) καὶ ἔγραψε πόημα φέρον τὸν τίτλον Ἑράκλεια ἢ Ἑρακλήϊς Ἀριστοτ. ποιητ. 8) ἐν δυσὶ βιβλίοις. Ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ περιεγράφοντο τὰ 12 ἄθλα τοῦ Ἑρακλέους καὶ ὡς ἐνόητα αὐτοῦ ἀνευρίσκει τις τὴν ἐνόητα τοῦ προσώπου τοῦ ἥρωος τούτου.

Ὁ δὲ Πανύσις (ἐπὶ τῶν Περσικῶν πολέμων ἀκμάσας) ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ καταγόμενος ἐποίησεν Ἰωνιστί καὶ ἦτο θεῖος τοῦ Ἡροδότου. Οὗτος ἐπραγματεύθη τοὺς ἐν Ἑρακλείᾳ μύθους περὶ τοῦ Ἑρακλέους ἐν 14 βιβλίοις.

Ὁ δὲ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος ἦν ὁ νεώτερος τῶν ἐπικῶν περὶ τὴν πρώτην πεντηκονταετηρίδα τοῦ 4 ου αἰῶνος π. Χ. ἀκμάσας. Τὸ ὄνομα

αὐτοῦ μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐπαίνου ἀναφέρει ὁ Πλάτων, ἐκ δὲ τοῦ ἔργου αὐτοῦ τοῦ καλουμένου Θηβαῖς λείψανα μόνον διεσώθησαν. Λέγεται δὲ ὅτι ἔχει ποιήσῃ καὶ μίαν ἐλεγείαν.

Μεγάλην φέρει σπουδαιότητα καὶ ἕτερος ἀρχαῖος ἐπικός ποιητῆς, ὁ Χοιρίλος ἐκ Σάμου περὶ τὰ μέσα τοῦ 5 ου π. Χ. αἰῶνος καὶ μετὰ τὸν Πανύσιον ἀκμάσας καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν Περσῶν ἐν ἐπικῇ ποιήσῃ παραστήσας.

Ἔπη φιλοσοφικά (ἢ φυσικά).

Ὁ Ἡσιόδος διὰ τῆς Θεογονίας αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος φιλοσοφικός ποιητῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ εἰσέτι δὲν ἀνεφάνη ὁ πεζὸς λόγος, ἐν ποιήσῃ ἀνεπτυσσον καὶ οἱ φιλόσοφοι τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰς δοξασίας αὐτῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ ποιήματα αὐτῶν ἐν γένει καλοῦνται ἔπη φιλοσοφικά ἢ καὶ φυσικά, διότι ἀντικείμενον τῆς φιλοσοφίας αὐτῶν ἦν κυρίως ἡ φύσις. Τοιοῦτοι φιλόσοφοι εἰσὶν οἱ ἑξῆς:

1) Ξενοφάνης ὁ Ἐλεάτης (ἐκ τῆς Κολοφῶνος) εἶνε ὁ πρῶτος φιλόσοφος, ὅστις ἔγραψεν ἐμμέτρως. Οὗτος σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρου ὦν, ἔγραψεν ἔπη, ἐλεγείας καὶ ἰάμβους· οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐκαλοῦντο καὶ σίλλοι, ἤτοι ποιήματα σκωπτικὰ κατὰ τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου. «Οὐ μόνον Ξενοφάνης σίλλους πεποίηκεν, ἀλλὰ καὶ τούτου τοῦ εἶδους πρῶτος

κατήρξεν Ὁμηρος κτλ.» λέγει ὁ Εὐστάθιος (σελ. 204, 21, πρβ. καὶ σελ. 1850, 33). Τὴν φιλοσοφίαν αὐτοῦ ἐπραγματεύθη ὁ Ξενοφάνης ἐν τινι ἔπει φέροντι τὸν τίτλον «περὶ φύσεως». Γνωστὸν δὲ, ὅτι οὗτος ἔχει σαφεστέραν περὶ θεοῦ ἰδέαν ἢ ὁ Ὁμηρος καὶ Ἡσίοδος, ὡς ἐκ τοῦ ἐπομένου στίχου φαίνεται: «εἷς Θεὸς μέγιστος ἐν θεοῖς καὶ ἀνθρώποις». Προσέτι ἔλεγει τὸ θεῖον «αἰὲν ἀρθιον, ἀίδιον, πάντ' ἐφορῶν. δχ' ἄριστον».

5) Παρμενίδης ὁ Ἐλεάτης περὶ τὰ 526 π. Χ. ἀκμάσας καὶ ὡσαύτως περὶ φύσεως γράψας. Οὗτος ἀντιπροσωπεύει ἰδίως τὴν Ἐλεατικὴν σχολὴν καὶ λείψανα τῶν ἔργων αὐτοῦ ἀναφέρει οὐ μόνον ὁ Πλάτων ἐν τινι διαλόγῳ, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης (ἐν τῷ «περὶ ψυχῆς» καὶ εἰς τὰ φυσικα). Ἐν τῇ κοσμογονίᾳ δοξάζει, ὅτι τὸ πᾶν ἐγένετο ἐκ τῆς συμμιξεως τῶν στοιχείων καὶ ὅτι ὁ κόσμος ἄρχεται ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἥτοι ὑπὸ τῶν αἰωνίων νόμων, ὡς πρῶτον δὲ Θεὸν θεωρεῖ τὸν ἔρωτα. Βραδύτερον μετέβη ἐκ τῆς Σικελίας εἰς τὰς Ἀθήνας.

3) Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντίνος ἐξ ἐπισήμου καταγόμενος οἴκου καὶ περὶ τὸ 440 π. Χ. ἀκμάσας, ἦτο οὐ μόνον πολιτικὸς φιλόσοφος ἀλλὰ καὶ φυσιολόγος καὶ ἰατρὸς συνάμα. Ἐξ αὐτοῦ δὲν διεσώθησαν εἰμὴ 200 μόνον στίχοι ἐκ δυο αὐτοῦ βιβλίων, ὧν τὸ μὲν φέρον τὸν τίτλον «περὶ φύ-

σεως» ἦν τὸ κύριον αὐτοῦ σύγγραμμα καὶ ἐπραγματεύετο καὶ περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τὸ δὲ «καθαρμοῖ» καλούμενον ἐπραγματεύετο περὶ ἠθικῆς. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐδίδαξεν, ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τέσσαρα μόνον στοιχεῖα (θεοὶ) ὑπάρχουσιν, ἦτοι ὕδωρ, ἀήρ, πῦρ καὶ γῆ, «τέσσαρα τῶν πάντων ριζώματ' ἔνεστι (Διον. Λαέρτ. 8, 53)» τὰ ὅποια κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἐν μιᾷ σφαίρᾳ, κατόπιν ὄμως, διὰ τῆς φιλίας (φιλότης, ἔρωτος) καὶ τοῦ νεύκους συναναμιχθέντα, ἀπετέλεσαν τὰ ὄντα. Παρὰ τῶν Πυθαγορείων παρέλαβε τὴν περὶ μεταμορφώσεων τῆς ψυχῆς διδασκαλίαν, ἐκ ταύτης δὲ ἀνεπτύχθη καὶ ἡ τοῦ Δαρβίνου μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ μεταμόρφωσις τῆς ψυχῆς παρὰ τῷ Ἐμπεδοκλεῖ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀθανασίας. Τελευταίον εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι οἱ Πυθαγόρειοι τὰς φιλοσοφικάς αὐτῶν σκέψεις μετέδωκαν εἴτε προφορικῶς εἴτε διὰ τοῦ πεζοῦ λόγου.

(Ἐπεταὶ συνέχιστα)

Δ. Η. Οἰκονομίδης.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ- ΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΤΡΙΓΛΙΑΝ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΔΑ.

(Συνέχιστα ἴδε τευχ. 41.)

Αἱ ὁδοὶ τῆς κωμοπόλεως εἶνε πολ-

λαχοῦ στεναί καὶ ἀκανόνιστοι· μί-
μόνον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ βύακος εἴ-
νε πλατεῖα καὶ κανονικῆ, εἰς ἣν καὶ
περιπατοῦσιν οἱ πολῖται. Ἀξιολόγος
περίπατος γίνεται ὡσαύτως κατὰ τὸ
ἑσπέρας καὶ εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ πο-
λυδένδρους κήπους, οἷτινες κεῖνται
μικρὸν ἔξω τῆς κωμοπόλεως· πορευ-
όμενοι εἰς τοὺς κήπους τούτους καθ'
ἑδὸν συνητῶμεν τοὺς κατοίκους ἐπι-
θῶν ὡς τὰ πολλὰ ἐπιστρέφοντας
εἰς τὴν κωμόπολιν ἐκ τῶν ἐλαιῶνων
καὶ τῶν ἀμπέλων των, ὅπου μέχρις
ἑσπέρας εἰργάζοντο· συνητῶμεν ἀ-
μάξας φορηγὰς μετ' ἡχηροῦ τριγ-
μοῦ μετακομιζούσας διὰ βουβάλων
καὶ βῶν παντοειδῆ πράγματα· εἴ-
δομεν δ' ἅπα' καὶ τοῦτο τὸ θαυμα-
στὸν φαινόμενον, κίνα δηλ. κρατυῖν-
τα τὸν χαλινὸν ὄνου καὶ οὐδενὶ καὶ
ἐπὶ θυσίᾳ αὐτῆς τῆς ζωῆς του ἄλλω
ἐπιτρέποντα τὴν χαλιναγωγίαν. Πολ-
λάκις εἰσῆλθομεν ὁμοῦ μετ' ἄλλων
περιπατοῦντες εἰς τὸν παρὰ τῆ ὁδῶ
κήπον τοῦ φίλου μου, ὅπου πλείστων
ἐγευσάμεθα ὄπωρικῶν. Ἡ μεγάλη
ἀγάπη τὴν ὅποιαν αἰσθάνεται ὁ φίλος
μου πρὸς τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ, οἱ
μεγάλοι κόποι τοὺς ὁποίους ἐκάστοτε
πρὸς εὐτρεπισμὸν τοῦ κήπου κατα-
βάλλει, κατέστησαν τοῦτον ἀληθῆ
παράδεισον, ἐν ᾧ καὶ ὕδωρ γλυκύ-
τατον ῥεεῖ καὶ διαυγέστατον, ἐξ οὗ
ἔπιον διὰ τινος ὀμηρικῆς ἐπὶ γῆς κυ-
πέλλου, καὶ σῦκα γλυκερὰ, καὶ βότρυς
φελυστάφυλοι, καὶ μῆλα, καὶ δα-

μάκηνα, καὶ κυδῶνια, καὶ ἄπια
καὶ πλείστ' ἄλλα τερψίθυμα ὄπωρι-
κά· ὑπὲρ τὸν κήπον τοῦτον καὶ τοὺς
ἄλλους τοὺς παρακειμένους ὑψοῦνται
λόφοι κατάφυτοι ἐξ ἐλαιῶν κατα-
κάρπων καὶ ἀμπέλων στεναζουσιῶν
ὑπὸ τὸν φόρτον τῶν σταφυλῶν, καὶ
λόχμαι καὶ νάπαι καὶ φάραγγες.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τῶν ἄχρι τοῦδε
περὶ τῶν μερῶν τῆς κωμοπόλεως εἰ-
ρημένων κατανοεῖται, ὅτι εἰς λόγον
διασκεδάσεων, διεσκέδασα πολλάς
ἀθῶας καὶ τερπνάς διασκεδάσεις· ἐλ-
λησμόνησα δὲ νὰ σημειώσω ὅτι πα-
ρέστην καὶ εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν
τῆς κωμοπόλεως ἐκπαιδευτηρίων, ὧν
τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἐν γένει
εὐάρεστον. Τί περιμένεις, ἀδελφέ, πα-
ρὰ διδασκάλων βρατανιζομένων διὰ
ξένας ἀμαρτίας; Ὁ διδάσκαλος, ὅ-
σον ἔμπειρος καὶ ἂν ᾗ, δὲν δύναται
ἐντὸς ἐνὸς ἔτους νὰ μεταβάλη τοὺς
μαθητὰς εἰς λογίους, καὶ μαλιστα
ὅταν ὑπάρχη παρὰ τοῖς μαθηταῖς ἀ-
μέλεια καὶ στρεβλότητος διδασκαλί-
ας παμφανέστατα ἔχνη, ὡς κληρο-
νόμημα τῶν συχνάκις ἀλλασσομένων
προκατόχων του. Ὁ διδάσκαλος ὁ-
μοιάζει τότε πρὸς οἰκοδόμον, ὅστις
εὕρισκεῖ μὲν τινα ἐν τινὶ οἰκίᾳ οἰκο-
δομουμένη θεμέλια, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς
τοὺς λίθους τὰς πλίνθους τὴν ἄσβε-
στον ἀτάκτως ἐρριμένα· τότε ἀναγ-
κάζεται πρὸς οἰκοδομὴν ἄλλων στε-
ρεῶν θεμελίων νὰ κατασκάψῃ πρῶ-
τον παντελῶς τὰ ἄτακτα ἐκεῖνα θε-

μέλια, και εἶτα ἐκ νέου ἄλλα αὐτὸς νὰ οικοδομήσῃ· ἀλλ' εἰκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ἀπαιτεῖται χρόνος, ὡς πρὸς τὸν διδάσκαλον δὲ καὶ χρόνος μακρὸς καὶ διδασκαλία συνεχῆς.

Δύο μοναὶ ἀρκούντως ἐπίσημοι κεῖνται παρὰ τὴν Τριγλίαν, ὧν ἡ μὲν λέγεται «Μονὴ τῶν Πατέρων τοῦ Μιδικίου», ἡ δὲ εἶνε ἐκτισμένη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Περὶ τῶν μονῶν τούτων ὀλίγα εἰπὼν θ' ἀποπερατώσω τὸν περὶ Τριγλίας λόγον.

Μονὴ τῶν Πατέρων τοῦ Μιδικίου. Ἡ μονὴ αὕτη φαίνεται ἀρχαιοτάτη. Ἐν αὐτῇ ἐμόνασε Νικήτας ὁ ὁμολογητῆς καὶ ἡγούμενος αὐτῆς (Ἄπριλ. 3) καὶ ὁ ὄσιος πατὴρ Νικηφόρος ὁ ὁμολογητῆς (814 Μαΐου 4). Ἐξωτερικῶς παρουσιάζει καλὴν τινα θέαν ἐπὶ καταφύτου θέσεως ἐκτισμένη καὶ ὑπὸ περικαλλῶν κήπων περιβαλλομένη, ἀλλ' ἐσωτερικῶς ἡ κατάστασις αὐτῆς εἶνε οἰκτρὰ καὶ ἐλεινή. Ὑπάρχουσι μὲν ἐν αὐτῇ πλεῖστα δωμάτια πολλὴν ἀναμιμνήσκοντα εὐμάρειαν, ἀλλ' ἐν οὐδενὶ εὕρηται τόγε νῦν ἔχον σῶον καὶ ὑγιᾶς δάπεδον καὶ ἀκεραία θύρα, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ διάδρομοι εἰς τοσοῦτον ἀθλίαν εὕρηται κατάστασιν, ὥστε μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς καὶ προφυλάξεως πρέπει νὰ περιπατῇ τις ἐκεῖ· διότι ὑπάρχει φόβος καὶ φόβος μέγας μήπως ὑπόσκιον τι σανίδιον αἰφνης κλασθῆν κλάσῃ καὶ τὸν πόδα τοῦ διαβάτου. Ἐγὼ

τοῦλάχιστον παρακληθεῖς ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου μετὰ πολλῆς τῆς δυσκολίας παρεδέχθην νὰ πορευθῶ διὰ τῶν διαδρόμων τούτων πρὸς ἐπισκεψιν τῆς μονῆς καὶ τῶν δωματίων αὐτῆς, ἣν ἀδράνεια προηγηθέντων καλογήρων καὶ σπατάλη ἀπρεπῆς καὶ ἀνόητος τῶν εἰσοδημάτων περιέστησαν εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην κατάστασιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ναὸς ὁ ἐν τῇ μονῇ εἰς λυπηρὰν διατελεῖ κατάστασιν. Τὰ στασίδια παμπάλαια καὶ κατεαγότα, τὸ δάπεδον πολλαχοῦ ἄνισον καὶ κεκοιλωμένον, οἱ κέραμοι παμπάλαιοι καὶ συντετριμμένοι, οἱ τοῖχοι ἐτοιμόρροποι, αἱ θύραι σκωληκόβρωτοι. Πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως ταύτης τῆς μονῆς δὲν δύναται ποσῶς νὰ συντελέσῃ ὁ μόνος ἐν αὐτῇ μονάζων ἰσόβιος αὐτῆς ἡγούμενος πατὴρ Ἰγνάτιος· διότι τὰ εἰσοδήματα αὐτῆς νῦν μόλις ἐπαρκούντα εἰς τὰ ἔξοδα οὐδὲν παρέχουσι περισσεύμα πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τινα τῆς μονῆς. Ἡ Μεγάλη ἔθεν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶθε νὰ λάβῃ τὴν κατάστασιν τῆς μονῆς ταύτης, ἣτις προσήρτηται τῇ Κεντρικῇ Ἱερατικῇ Σχολῇ. ὑπὸ σπουδαίαν ἐπιψιν καὶ ὑποδοθηθῆσθ τὸν ἡγούμενον αὐτῆς πρὸς ἀνακαίνισιν ἐνὸς τοῦλάχιστον μέρους καὶ τοῦ ναοῦ, διότι μετ' ὀλίγον, ἐὰν ἀφρεθῇ οὕτω, θὰ καταρρεύσῃ ἅπασα, καὶ ἐκεῖ ἔπου τανῦν εὕρηται μονὴ, ἵσως θὰ εὕρισκωνται μόνον ἐλεινὰ ἐρείπια.

Μονή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Ἡ μονὴ αὕτη, ἀπέχουσα μίαν περίπου τῆς Τριγλίας ὥραν, κεῖται ἐπὶ λαμπρᾶς ὄντως θέσεως ἐφ' ἰκανὸν διέρχεται τις δὲ ἀμπελων ἕνα φθάσῃ εἰς αὐτήν· ἐκεῖ δὲ πρό τινος ἐπιπέδου, πρό τῆς θύρας τῆς μονῆς κειμένου, μαγευτικὸν παρίσταται θέαμα· ἡ δ' ἀχανὴς θάλασσα, ὑπὲρ ἣν ὑψοῦται ὁ λόφος, ἐφ' οὗ ἡ μονή, ὁτὲ μὲν γαλιναία, ὁτὲ δὲ καὶ βροντωδῶς προσκρούουσα ἐπὶ τῶν κάτωθι βράχων ἀποτελεῖ τινα ἠχώ φρεβρᾶν μὲν ἐνίοτε, ἠδούηρον δ' ἄλλοτε. Καὶ ἡ μονὴ αὕτη ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς εἰς ἐλλεινὴν εὐρῆται κατάστασιν δὲν ἔχει μὲν τὴν περιφέρειαν τῆς ἄλλης, ἀλλ' ἔχει κτήματα περίπου διπλάσια. Δύο ἢ τρία μόνον δωμάτια εὐρῆνται ὅλα ἐν αὐτῇ, ὅ δὲ ἱερὸς ναὸς καὶ ἐνταῦθα εἰς ἀθλίαν εὐρίσκεται κατάσταση. Τί δὲ νομίζεις, φίλε ἀναγνώστα, ὅτι εὐρον ἐν αὐτῷ, ὅτε ἀπῆλθον εἰς προσκύνῃσιν; Ὅ,τι δὲν δύναται οὐδαμῶς οὐδέποτε οὐδαμῶς νὰ φαντασθῇ εὐσεβῆς Χριστιανικὴ συνείδησις. Ἄχυρα ἐν ταύτῃ τῇ γωνίᾳ, κριθὴν εἰς τὴν ἄλλην, πίθους πλήρεις σίτου ἀλλαγοῦ. Οὕτω δ' ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου δὲν ἐτράπη μὲν εἰς οἶκον ἐμπορίου, ἐγένετο ὅμως ἀποθήκη κριθαρίου! Τί πρέπει νὰ εἴπητις ἄρα γε βλέπων τιαυτὴν βεβήλωσιν τοῦ ἱεροῦ; Ἐποίησα παρατηρήσεις τινὰς εἰς τὸν μόνον ἐν αὐτῇ μονάζοντα ἱερομόναχον κ. Φίλιππον,

ἐκ Κεφαλληνίας ἐρωώμενον, ὅστις γῶραν ἐκ γῶρας ὀρειβόμενος κατεσκηνωσεν ἐπὶ τέλους ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ· μοὶ ἀπηντήσῃ δὲ δικαιολογῶν τὴν ἀδικαιολόγητον πράξιν του, ὅτι ἡ ὑπαρξίς τοιούτων πραγμάτων ἐν τῷ νοῷ συμβαίνει μόνον κατ' ἐξαιρετικὰς τινὰς περιστάσεις ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' ἄλλοι θετικώτατα διευχυρίζονται ὅτι συμβαίνει πάντοτε, καὶ ὅτι ταῦτα ἦσαν πᾶσαν τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὴν μονὴν εὐλόβειαν. Παρέστησα τότε αὐτῷ τὴν μεγάλην εὐθύνην, ἧς ἦτο ὑπεύθυνος, καὶ παντοιοτρόπως προσεπάθησα νὰ καταδείξω αὐτῷ τὸ ἄτοπον τῆς τοιαύτης ἐξ ἀνάγκης δεηθὲν γινόμενης βεβήλωσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ· ἐν ᾧ δ' ἔλεγον ταῦτα ἔστρεψα τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν θόλον· ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου ὅτε εἶδον αὐτὸν ἐξ ἡμίσεως σχεδὸν ἡμικεκαυμένον! ἐρωτήσας ἐμαυτὸν ὅτι ἐκάη, ὡς καὶ ἡ μονή, ἐκ τινος ῥωμαντικοῦ ἐπεισοδίου δύο ἐν αὐτῇ δικαιωμένων κηρηνωδῶν καὶ εἰσοφλύγων καλογῆρων. Καὶ τούτους μὲν ἐλέησαι καὶ οἰκτεیرهσαι ὁ Κύριος· ἀλλὰ καὶ ὁ ἠγούμενος δὲν ἐφρόντισεν, ἀπὸ τοςούτου χρόνου ἐν τῇ μονῇ διατρίβων καὶ τὰ εἰσοδήματα αὐτῆς κατ' ἔτος μονώτατος καρπούμενος, εἰ ὀλίγων χρημάτων νὰ ἐπιδιορθώτῃ τὸν καέντα ἐκεῖνον θόλον; Ὅτε ἐξέφρασα αὐτῷ τὴν ἀπορίαν μου ταύτην, πλήθος παραπόνων ἐξεχύθη ἐνώπιόν μου, ὅτι τὰ εἰσοδήματα δὲν

ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Ἐπειδὴ ὅμως πλεῖστα ἔχει κτήματα ἢ μονή, ἔπρεπεν οὐ μόνον ν' ἀνταποκρίθῃ εἰς τὰ ἔξοδα αὐτῆς τὰ σχετικῶς ἐλάχιστα, ἀλλὰ καὶ λαμπρὰν νὰ καταστήσῃ, καὶ εἰς ἄλλα φιλανθρωπικὰ κέντρα ἐνίοτε νὰ συνεισφέρῃ ὁ κατὰ καιρὸν τὰ τῆς μονῆς διαχειριζόμενος μοναχός· οὗτος ὁ ἀληθὴς προορισμὸς τῶν τὸν μοναχικὸν εὐσεβεῖ φρονήματι ἀσπαζομένων βίον, ἢ ἀφοσίωσις δηλ. πρὸς εὐεργεσίαν τοῦ πλησίον, καὶ οὐχὶ ματαίᾳ πλήρωσις τοῦ βαλαντιῦ. Ἄν τὰ κτήματα τῆς μονῆς, πλεῖστα ὄντα, δὲν ἀποφέρουσιν ὅσας ἔπρεπε προσόδους, τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς ἀδρανείας τοῦ διαχειριστοῦ καὶ ἐκ μηδενὸς ἄλλου. Ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶθε νὰ λάβῃ καὶ ταῦτα ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ παραχωρήτῃ τοιαύτας μονὰς εἰς μοναχοὺς ῥέκτας καὶ ὠφελίμους τῷ γένει καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ· σπουδαῖον τότε χρηματικὸν ποσὸν δύναται νὰ διαθέσῃ διὰ τῆς βελτιώσεως τῶν κατὰ τὴν μονὴν ταύτην ὑπὲρ τῆς ἱερατικῆς Σχολῆς, ἣ καὶ τὸ μοναστήριον τοῦτο εἶνε προσηρτημένον. Εἶνε ἀνάγκη ἀπαραίτητος τὰ κακῶς κείμενα νὰ διωρῶνται, νὰ τιμωρῆται πανταχοῦ ἡ ἀδράνεια, νὰ περιστέλληται ἡ κακία.

(Ἔπεται συνέχεια).

I. Ω.

ΔΕΥΤΕΡΕΥΜΕΝΑ

Ὁ Φίλιππος.

(Συνέχεια)

2.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ Φιλίππου, ἡ Ἑλληνική ἡσθάνθη ἑαυτὴν εὐρισκομένην εἰς παράδοξον κατάστασιν. Τί εἶχε λοιπὸν; Πύθεν προήρχετο ἡ ταραχὴ, ἣτις τὴν κατέχει, καὶ ἡ ἀμφιβολία, ὑφ' ἧς κατελήφθη; Ματαίως ἀνηγάτο ἑαυτὴν, τίς ἦτο ἡ αἰτία ταύτης, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ σκέπτηται εὐκρινῶς περὶ αὐτῆς. Τί ἦτο λοιπὸν τὸ κώλυμα ὅπερ τὴν ἀπεχώριζεν ἀπὸ τοῦ Φιλίππου; διότι βεβαίως ὑπῆρχε κώλυμά τι, τὸ ὅποιον δὲν ἐγνώριζεν εὐκρινῶς. Τὰ πάντα περὶ αὐτὴν ἦσαν σκότος. Καὶ προσεπάθει μὲν νὰ προσκολληθῇ εἰς τὴν φαίδρὰν ἐλπίδα, ὑφ' ἧς εἶχε βαυκαληθῆ, τοῦ ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ νομφευθῇ τὸν Φίλιππον, ἀλλ' ἡ ἐλπίς αὐτῆ, ἡ σύντροφος τῶν ὥραίων τῆς ἡμερῶν, εἰ καὶ εἰσέτι διαμένουσα παρ' αὐτῆ, εἶχε καταστῆ ἀρανῆς, εἶχεν ὑποχωρήσει ὑπὸ τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἀθυμίαν τῆς. Βαθμηδὸν ἀνέλαθε ὀλίγον θάρρος καὶ τινα διαύγειαν τοῦ πνεύματός τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐχρειάζετο νὰ μαντεύσῃ τὸ μυστικὸν τὸ ὅποιον ἐβασίλευεν αὐτὴν, προσεπάθει νὰ κατωρθώσῃ τοῦτο πάσῃ δυνάμει. Ὅθεν ἐζήταζε πάντα κατὰ σειράν τὰ διάφορα περιστατικὰ τοῦ πρὸς τὸν Φίλιππον ἔρωτός τῆς. Κατ' ἀρχὰς πάντα εἶχον παρέλθει ἀπλοῦστατα. Ὁ νέος τὴν εἶχεν ἀγαπήσει καὶ αὐτὴ ἀφ' ἐτέρου τὸν εἶχεν ἀγαπήσει· τοῦτο δ' ἦτο δικαίωμα τῆς νεότητος καὶ ἀθωότητος των. Τὸν χρόνον τοῦτον, ὁ ὅποιος ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν ὡς ὄνειροπόλημα, ἀναλογιζομένη ἐπέτεκετο ἡ καρδία τῆς τότε ἔπαλλε μόνον ἐκ χαρᾶς, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκ φόβου. Ἐπειτα εἶχεν ἔλθει ἡ στιγμὴ, καὶ ἦν, βεβαία περὶ τοῦ μνηστήρος τῆς ὡς περὶ ἑαυτῆς, εἶχε κρίνει πρέπον νὰ ἐκφρασθῇ περὶ τοῦ ἔρωτός τῆς εἰς τὴν κυρίαν καὶ τὴν δεσποινίδα Ἐζῶου. Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχεν κικῶς ἐμ-

πνευσθῆ, ἀλλ' ἐν τούτοις εἶχε νομίσει ὅτι καλῶς ἔπραξε· τὸ λάθος τῆς ἡτο ὅτι ἠθέλησε νὰ ἀρέσῃ εἰς αὐτὰς παρευθὺς, διότι ἡτο προδιατεθειμένη νὰ παραδοθῆ εἰς τὴν ἀγάπην αὐτῶν. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης στιγμῆς ἡ εἰς αὐτὴν γενομένη παρὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Φιλίππου ὑποδοχὴ ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε ἡ Ἑλπινίκη εἶχε πιστεύσει ὅτι εἶχε πράξει τι ἀνάρμοστον εἰς νεάνιδα· καὶ ἐν τούτοις ὄχι, δὲν ἦτο τοῦτο. Ἡ ψυχρὰ ἐκείνη ὑποδοχὴ δὲν προήρχετο ἐξ ἀτομικῆς πρὸς αὐτὴν ἔχθρας, ἐξ ἀποδοκιμασίας διαθήματός τινος αὐτῆς. Ἐσκέρθη πολὺ περὶ τούτου ἡ Ἑλπινίκη καὶ ἡτο βεβαία περὶ αὐτοῦ ὡς ἐξ ἐστιαίου· ἀνεγνώριζεν εἰς τὰς δύο ταύτας γυναῖκας ἐνδόμυχον ταραχὴν τῆς ψυχῆς καὶ φρίκην προερχομένην ἐκ σοβαρᾶς καταστάσεως πραγμάτων. Ἡ Ἑλπινίκη ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ποροσιάζετο εἰς αὐτὰς ὡς κίνδυνος· ἀλλ' ὅποιος; Εἰς μάτην αὕτη εἶχε ζητήσῃ εἰς νὰ καταλάβῃ τοῦτο. Πολλάκις εἶχεν ἐρωτήσῃ τὸν Φίλιππον περὶ τῶν περιστάσεων, αἵτινες εἶχον προηγηθῆ τῆς πρώτης ἐκείνης ἐπισκέψεως. Ἐπίσης ἐν ὅσῳ ὁ Φίλιππος δὲν εἶχεν ὁμιλήσει εἰς αὐτὰς εἰ μὴ περὶ τῆς νέας τὴν ὅποιαν ἡγάπα, ἢ ἀγνωστος αὐταῖς νόμῳ των δὲν εἶχε διεγείρει καθ' ἐαυτῆς εἰ μὴ γογγυσμούς προερχομένους ἐκ στοργῆς καὶ ζηλοτυπίας· ἀπ' οὗ ὅμως εἶχε προφέρει τὸ ὄνομα τῆς οἰκουγενίας τῆς μηστιῆς του, τὰ πάντα εἶχον μεταβληθῆ. Τότε, — δὲν τὸ εἶχεν εἰπεῖ ὁ Φίλιππος εἰς αὐτὴν; — ἡ ἀδελφὴ του εἶχε συγκινηθῆ καὶ ἡ κυρία Ἐζῦου εἶχε μείνει σιωπηλῆ. Λοιπὸν τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναμφιβόλως προὔξενησε τὴν ἐντύπωσιν, οὐχὶ ὅμως ὡς ἐκ τῆς Ἑλπινίκης· ἀλλ' ὁ πατὴρ τῆς θὰ ἔδωκε τὴν αἰτίαν. Ἀλλὰ διατί καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς προὔξενησεν εἰς ἐκείνας τοσαύτην ταραχὴν καὶ φρίκην; Καὶ ἐνταῦθα πάλιν ἡ Ἑλπινίκη εἶχε ζητήσῃ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ μυστηρίου μετ' ἐπιμόνῃς μεγάλῃς. Ἡ κυρία Ἐζῦου καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἤρχοντο νὰ τὴν βλέπωσιν, ἐδέχοντο εὐχαρίστως τὴν ἀντεπίσχεψιν αὐτῆς, ἐπέδωκον εἰς αὐτὴν ὠφειάς καὶ ἐνδείξιν εὐλακρείας καὶ ἐν τού-

τοις οὐδέποτε ἀπεράσιζον νὰ ὁμιλῶσιν εἰς αὐτὴν περὶ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ διεγεφθέντος εἰς αὐτὰς φόβου. Τί ἤξευρον λοιπὸν κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς, τί εἶχον ἀκούσει περὶ αὐτοῦ λεγόμενον, ὥστε νὰ μὴ τολμήσουν νὰ τὸ ὁμολογήσωσιν εἰς αὐτὴν;

Ἄλλ' ἀπ' ἧς ἡμέρας ἡ Ἑλπινίκη εἶχε λάθει τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Βρυσενίου, εἶχε προαισθανθῆ ἄλλο τι. Ὁ πατὴρ τις εἶχε γνωρίσει τὰς δύο ταύτας γυναῖκας, ἐχάιρετο διὰ τὸν γάμον τὸν ὁποῖον εἶδοποιεῖ εἰς αὐτὸν, ἠγνόει τὰ διατρέγοντα, ἐπέσπευδε τὴν ἐπιστροφὴν του. Ἠδυνάτο τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τούτου ὅτι εἶχεν ἀγαπήσει, ὅτι ἡγάπα εἰσέτι τὴν Κλοτίλδην Ἐζῦου· μετὰ δυσκολίας δὲ ἀπέκρυπτε τοῦτο ἀπὸ τὴν θυγατέρα του. Ἀλλὰ θὰ ἦτο τότε ἀπλούστατον ἡ κυρία Ἐζῦου καὶ ἡ Κλοτίλδη νὰ εἰπωσιν εἰς τὴν Ἑλπινίκην ὅτι ἐγνώριζον τὸν κύριον Βρυσενιον. Καὶ ὅμως αὐταὶ δὲν εἶχον πράξει τοῦτο· ἐξ ἐναντίας οὐδὲ εἶχον ποτὲ προφέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐνώπιον τοῦ Φιλίππου. Διὰ τί ἄρα γε;

Ἐν τῷ μέρει τούτῳ τῶν σκέψεων καὶ ἀναζητήσεων αὐτῆς ἡ Ἑλπινίκη ἐστέκετο. Δὲν ἤξευρε πλέον ποῖαν κατηγορίαν ἠδύναντο νὰ ἐπιρρίψωσι κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς. Τοσαῦτα ἔτη παρελθόντα, τοιαύτη σιωπὴ τηρουμένη ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς, ἡ στοργὴ τοῦ κ, Βρυσενίου πρὸς αὐτὴν, τὸ σέβας ὅπερ αὕτη εἶχε πρὸς ἐκείνον, ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς, ὁ πλήρης μυστηρίου καὶ κινδύνου, εἰς ὃν εἶχε ριφθῆ, παράλογοι καὶ ἐνοχοποιητικαὶ ὑποθέσεις, αἱ ὅσαι εἰν ἠν προσέβαλλον, τὰς ὁποίας ἀπέκρυσεν, ἢ διαφωτισμένη ἀθώωτης αὐτῆς ἥτις προὔχωρει εἰς τὰ ἄκρα, ἡ νεανικὴ αἰδώς τῆς ἥτις ἐπανίστατο κατὰ τῶν ὑπονοιῶν τῆς, ταῦτα πάντα ἐσύγγειζον τὸ λογικόν τῆς, ἐσκότιζον ἐτι μᾶλλον τὸ περὶ αὐτὴν σκότος καὶ τὴν παρέδιδον εἰς ταραχὴν καταβιβρώσκουσαν τὴν καρδίαν τῆς καὶ ὠθοῦσαν αὐτὴν εἰς τὸ ν' ἀγωνισθῆ ἀνυπομόνως νὰ ρωτισθῆ. Ὁ Φίλιππος εἶχεν εἰπεῖ εἰς αὐτὴν, ὅτι ἡ κυρία Ἐζῦου ἐμελλε νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐπίσκεψιν

της τὴν περιέμενε λοιπόν, ἔχουσα σταθεράν ἀπόφασιν νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, νὰ τὴν βιάσῃ νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικόν της. Εἶχεν ἀρκετὰ ἀναβάλει τοῦτο, ἔπρεπε τέλος νὰ διαπραγῇ ὁ πέπλος, διὰ νὰ ἴδῃ φῶς ἐν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ, ἧτις ἀπετελεῖτο ἴσως ἐξ αἰσχύους καὶ λύπης, ὅπου ἐκινδύνευον ἴσως καὶ ἡ ἴδια αὐτῆς ἀξιοπρέπεια, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ζωὴ της. Δὲν ἤξευρε μὲν τί ἤθελε κάμει ἐνώπιον τῆς κυρίας Ἐξύου, τί ἤθελεν εἶπει εἰς αὐτήν, ἀλλ' ἐσκόπευε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ πεπρωμένον· διότι δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ ὀνομάσῃ τὴν ἀνησυχον ἐκείνην κίνησιν τῆς ψυχῆς της, ἡ ὁποία τὴν ὤθει πρὸς τὰ ἐμπρὸς εὐρισκομένην εἰς ἀβεβαιότητα καὶ τρέμουσαν, καὶ ἧτις ἐν τῇ κρίσειμῃ στιγμή ἤθελεν εὐρεῖ φωνάς καὶ λέξεις διὰ νὰ ἐκφράσῃ ἐν πλήρει φρίκῃ τὴν σκοτοδίνισσιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς διανοίας της.

Ἡ κυρία Ἐξύου ἔφθασεν. Αἱ ἀνησυχία καὶ αἱ βάσανοι τὴν εἶχον μεταβάλει καὶ τὴν καταστήσει ὠχρὰν, ἀλλ' εἶχε στάσιν ἀξιοπρεπῆ εἰ καὶ θλιβεράν καὶ συμπεριφορὰν μειωτημένην, ἧτις καθίστα αὐτὴν κυρίαν τῶν συγκινήσεων της καὶ τῶν λόγων της. Εἶχε τὸ προσωπεῖον τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς προτοδοκίας. Ἐξέτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὴν Ἑλπινίκην καὶ σχεδὸν ταύτοχρόνως εἶπεν εἰς αὐτήν: — Μήπως εἶσθε ἀδιάθετος σήμερον;

— Ὅχι, ἀπήνησεν ἡ Ἑλπινίκη. Διὰ τί μοὶ ἀποτείνετε τοιαύτην ἐρώτησιν;

— Διότι ἡ χεὶρ σας καίει.

— Ὡ! δὲν εἶναι τίποτε τὸν καύσωνα τοῦτον ἔχω ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν. — Καὶ ταῦτα εἰπούσα εἶδεις τὸν κλιντήρα (καναπέ) εἰς τὴν κυρίαν Ἐξύου, αὐτὴ δ' ἐκάθισε πλησίον της ἐπὶ τινος χαμηλῆς καθέδρας καὶ ἠρώτησε:

— Σεῖς, κυρία, εἶσθε καλά;

— Ἀρκετὰ καλά.

— Καὶ ἡ δεσποινὶς θυγάτηρ σας;

— Ἡ Κλοτίλδη; σὰς εὐχαριστῶ. Ἐκείνη εἶχεν ἐξέλθει καὶ ὁ ἄβηθ ἀνομιβόλως νὰ με συναντήσῃ ἐνταῦθα.

Ἡ κυρία Ἐξύου καὶ ἡ Ἑλπινίκη ἐφάνησαν παρατηροῦσαι ἀλλήλας. — Εὐχαριστῶ

πολὺ διὰ τὰς ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας μοὶ κάμνετε, εἶπεν ἐπὶ γέλους ἡ Ἑλπινίκη.

— Εἶναι πολὺ φυσικὸν τὸ νὰ ἐργώμεθα νὰ σὰς βλέπωμεν. Ὁ Φίλιππος σὰς ἀγαπᾷ καὶ ὑμεῖς τὸν ἀγαπᾶτε. Καὶ ἡμεῖς, δεσποινίς, καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητῆ μοὶ Ἑλπινίκη, τρέφομεν πρὸς σὲ ἀγάπην ἀληθῆ ἀνάκαθεν. Πρέπει δὲ νὰ μᾶς συγχωρήτε, ἂν αὕτη φαίνεται ἀνήσυχος καὶ ἐπιφυλακτικὴ διότι πρόκειται νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃτε τὸ τέκνον μᾶς, καὶ διττάζομεν εἰσέτι νὰ σὰς τὸ δώσωμεν.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Ἑλπινίκη.

— Ἐπάρχουσιν ἔν τῷ βίῳ, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ἐξύου με φωνὴν ὀλίγον ἠλλοιωμένην, αἰφνίδιοι τινες περιστάσεις, τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἤθελέ τις πρόδει, καὶ ὅταν ἐπέλθωσιν, μᾶς παρέχουσιν ἀβεβαιότητα καὶ δειλίαν. Πρέπει νὰ συνηθίσῃ τις εἰς ταύτας, πρὸς τοῦτο δ' ἀπαιτεῖται χρόνος. Διὰ τοῦτο δὲ δὲν πρέπει νὰ δυσαρεστηθῆτε ποσῶς ἐναντίον μᾶς.

— Δὲν δυσαρεστοῦμαι, κυρία, οὔτε καθ' ὑμῶν οὔτε κατὰ τῆς δεσποινίδος Ἐξύου.

— Εἶδτε σήμερον τὸν Φίλιππον;

— Πρὸ ὀλίγου μ' ἀφῆκε — λαβοῦσα δὲ ἐν κόσμημα τὸ ὁποῖον ἔκειτο πλησίον της προσέθηκε — καὶ ἰδοὺ τί μοὶ προσέφερε... — ἔκαμε καὶ δευτέραν διακοπὴν — διὰ τὸν γάμον μᾶς.

Ἡ κυρία Ἐξύου ἔκλινε. — Μάλιστα, τὸ βλέπω, ἐψήφισεν.

— Ὁ στέφανος οὗτος, ἐπανελάβεν ἡ Ἑλπινίκη θέτουσα αὐτὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου της, καὶ ἡ ἀνοδοῦση αὕτη (προσεκόλλησε καὶ ταύτην εἰς τὸν ἐπενδύτην της), ἀπαιτοῦνται ὅπως τελεσθῇ ὁ γάμος μᾶς, εἶπεν μετὰ μελαγχολίας. Ἦθελε δὲ προτέτι νὰ μὲ ἴδῃ, διότι πιστεύει εἰς τὸ μέλλον. Ἐγὼ δὲν τὸν εἶχον ζητήσῃ. — Ἀφῆρεσε βραδέως τὸν στέφανον καὶ τὴν ἀνοδοῦσην τὸ στηθός της ἀνοψούτο, αἱ χεῖρές της περιφέροντο τῆδε κάκεισε τυχαίως, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληροῦντο δακρύων. Ἡ δὲ κυρία Ἐξύου ἐταπεινῶσε τὸ βλέμμα καὶ οὐδὲν εἶλεγεν.

— "Α! εἶπεν ὑποκόπως ἡ Ἐλπινίκη, αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία ἀπόπειρά μου, βλέπω ὅτι πρέπει νὰ δώσω τέρας εἰς τὸ πρῆγμα.

Ἐν τούτοις τὴν σιωπὴν διέκοψεν ἡ κυρία Ἐζούου. — Ἔχετε εἰδήσεις παρὰ τοῦ πατρὸς σας;

— Μάλιστα.

— Φοῖνει προσεχῶς;

— Δὲν ἤξεύρω πότε θὰ φθάσῃ Ἄν ἔρθαν, καθὼς μοὶ ἔγραψε, καθ' ὃν χρόνον καὶ ἡ ἐπιστολή του, ἦν ἔλαβον χθές, θὰ ἦτο ἐδῶ· ἀλλὰ δὲν εἶναι, καὶ ἐπομένως εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ φθάσῃ ἐντός ἐνός μηνός.

— Μελίς! εἶπεν ἡ κυρία Ἰζουοῦ κινουῖσα τὴν κεφαλὴν.

— Μάλιστα, εἶπεν ἡ Ἐλπινίκη, μὲ ὕψος προκλητικῶν, καὶ σὰς φαίνεται πολὺ βραδεία ἡ ἀρξίς του, κυρία;

— Ἡ κυρία Ἐζούου ἠσθάνθη ἐαυτὴν προσβεβλημένην. — Δεσποινίς!

Ἄλλ' ἡ Ἐλπινίκη ἠγέρθη καὶ τὴν προσέβλεψε κατὰ πρόσωπον. — Διὰ τί δὲν ἔχετε τὴν εὐκρίνειαν νὰ μοῦ τὸ εἴπητε;

— Λοιπὸν, τὴν ἔχω, ἀπήτησεν ἡ κυρία Ἐζούου ἐγερωθεῖσα καὶ αὐτῇ. Μάλιστα, ἐπιθυμῶ ὁ πατὴρ σας νὰ φθάσῃ τέλος ὡς τάχιστα, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ζῶμεν πλέον ἐπὶ μικρὸν χρόνον ἐν τῇ ἀβεβαιότητι ἐν ἣ εὐρισκόμεθα, καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο τοῦ γάμου, ἐξ οὗ ἐξαρτῶνται ἡ ἰδική σας εὐτυχία καὶ ἡ τοῦ Φιλίππου, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἰδική μας τύχη ἐξαρτᾶται, ἡ ἰδική μου καὶ ἡ τῆς θυγατρὸς μου, ἐπιθυμῶ ἀμείσως νὰ τὸ τελειώσω μετ' αὐτοῦ.

— Τότε, εἶπεν εὐθαρσῶς ἡ Ἐλπινίκη, ἐπειδὴ ὁ πατὴρ μου δὲν εἶναι ἐνταῦθα, διὰ τί δὲν διαπραγματεύεσθε μετ' ἐμοῦ, κυρία;

Ἡ κυρία Ἐζούου δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκαταστήσῃ μορφασμὸν τινα. — Μεθ' ὑμῶν!

— Μετ' ἐμοῦ· διότι πρόκειται περὶ τῆς ἰδικῆς μου τύχης. Ὅσον καλῶς ἤθελε πράξει τοῦτο ὁ πατὴρ μου, τοσοῦτον καλῶς θὰ σὰς ἀπαντήσω καὶ ἐγώ. Ἐρωτήσατέ με.

— Νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἐγώ! καὶ ἂν ἐν τοιοῦτῳ ζητήματι εἶχον νὰ ἔλεγον τι τὸ ὁποῖον ὑμεῖς δὲν ἠθέλατε δυνῆθαι ν' ἀκούσθη-

τε; ὦ! δεσποινίς, εἶπε τελευταῖον μὲ ὕψος ψυχρὸν, ἕς μείνωμεν ἐκάστη εἰς τὴν θέσιν μας, καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ περιμένωμεν, ἕς περιμένωμεν.

Ἄλλ' ἡ Ἐλπινίκη δὲν συνεκρατεῖτο πλέον, ἔτρεμεν ὅλη — Νὰ περιμένω! ἀνέκραξε, καὶ ἂν δὲν δύναμαι νὰ πράξω τοῦτο; Ἰμμεῖς, κυρία, ἀπεκτίσατε ἤδη τὴν πείραν τῶν οὐλίψεων, ἕς ἐδοκιμάσατε ἤδη, καὶ ἔχετε τὴν ἐκ ταύτης δύναμιν ὅπως ὑπομένητε, ἀλλ' ἐγὼ πρῶτην ἤδη φορὸν αἰσθάνομαι μεγάλην λύπην, ἥτις ἕως θὰ ἴηται καὶ ἡ μόνη μεγάλη λύπη ὅλης τῆς ζωῆς μου. Θέλω νὰ ἠξεύρω, διὰ τί δὲν μὲ θέλετε, διὰ τί μὲ ἀποθεῖτε.

— Δὲν εἶπον τοῦτο.

— Τὰ πάντα τὸ λέγουσιν ἀνθ' ὑμῶν. Ἀκούσατέ μου, σὰς τὸ ἀποδεικνύω.

(Ἔπεται συνέχεια).

Αἱ σκέψεις ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἀναθεωρήσει τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐν Τραπεζούντῃ Ἑλληνικῆς καινότητος.

Γ'.

Ἐν τῇ ἀναθεωρήσει τοῦ Γ' κεφαλαίου τοῦ ὑπάρχοντος κανονισμοῦ δέον καθ' ἡμᾶς νὰ ἐπέλθωσιν αἱ ἐξῆς μεταβολαί· α') ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσώπων ν' αὐξηθῆ εἰς 60, ἵνα ὀριζομένης καὶ πάλιν τῆς πρὸς συνεδρίασιν ἀπαρτίας εἰς 30, εὐκολώτερον σχηματισθῆ ἡ ἀπαιτούμενη ἀπαρτία· β.) νὰ ὀρισθῆ, πρὸς πλείονα διευκολύνειν τοῦ σχηματισμοῦ ἀπαρτίας, ὅτι, μὴ γενομένης ἀπαρτίας κατὰ πρῶτην πρόσκλησιν, ἐν δευτέρᾳ ἢ καὶ τρίτῃ προσκλήσει ἀποτελεῖ ἀπαρτίαν τὸ ἐν τρίτον τῶν ἀντιπροσώπων, δηλ. 20· γ.) νὰ διασαφηνισθῆ ποῖοι ἐκ τῶν ἐνοριτῶν ἔχουσι δικαίωμα ψήφου

πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐνορίας, διότι ἡ ἀσάφεια τοῦ περὶ τούτου ἄρθρου δίδει ἀφορμὴν εἰς παρανοήσεις· δ'.) νὰ συγκληθῇ ἡ Ἀντιπροσωπεία, καὶ ἐὰν δέκα ἀντιπρόσωποι αἰτήσωσι τοῦτο ἐγγράφως· ε'.) ἐπιλαχόντες ἀντιπρόσωποι νὰ προορίζωνται ὑπ' ἐκάστης ἐνορίας διὰ ψηφηφορίας ἰδιαιτέρας καὶ νὰ λαμβάνωσι τὴν τάξιν κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψηφῶν καὶ οὐχὶ νὰ θεωρῶνται ὡς τοιοῦτοι οἱ λαβόντες ἐν τῇ πρώτῃ ψηφηφορίᾳ ὀλιγίστας ψήφους, ἐνίοτε μίαν ἢ δύο· ς'.) νὰ ἐκλεχθῇ καὶ τῆς Ἀντιπροσωπείας προεδρεῖον συνιστάμενον ἔξ Ἀντιπροέδρου καὶ Γραμματέως, τὸ ὁποῖον νὰ ἔχῃ δικαίωμα νὰ συγκαλῇ αὐτὴν, ὡς ἄκις ἐγκρίνη· ζ'.) νὰ ὀρισθῇ σαφῶς, ὅτι ἡ Ἀντιπροσωπεία οὐδέποτε δικαιούται νὰ κάμῃ ψηφίσματα ἀντιβαίνοντα εἰς τὸν κανονισμὸν, μόνον δὲ τὰ ὑπ' αὐτῆς συνωδὰ τῶ κανονισμῶ γινόμενα ψηφίσματα δύναται κατόπιν νὰ μεταβάλλῃ ἢ καταργήσῃ, καθὼς καὶ τὰ συμβούλια δὲν δικαιούνται νὰ κάμωσι ψηφίσματα ἀντιβαίνοντα ἢ εἰς τὸν κανονισμὸν ἢ εἰς ψηφίσμα τῆς Ἀντιπροσωπείας· η'.) νὰ μὴ ἀναβληθῇ ἡ τοῦ ἐπιλαχόντος ἀντιπροσώπου πρόσκλησις μετὰ τὴν παραίτησιν ἢ ἀποβίωσιν ἢ ἀποδημίαν τινὸς τῶν ἀντιπροσώπων· ἐκτὸς ἐὰν γείνη γνωστὸν, ὅτι ἡ ἀποδημία δὲν θὰ διαρκέσῃ εἰ μὴ περὶ ἓνα μῆνα· θ'.) εἰς τὸ περὶ Ἀντιπροσωπείας κεφάλαιον πρέπει νὰ προστεθῇ, ὅτι ὑπὸ τῆς Ἀντιπροσωπείας ἐκλέγεται Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸς ἐξέλεξιν τῶν πράξεων καὶ τῆς Ἐφορείας καὶ τῶν Συμβουλίων, ἧτις μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀνατεθέντος εἰς αὐτὴν ἔργου ὑποβάλλει τὸ ἀ-

ποτελεσμα τῶν ἐρευνῶν τῆς εἰς τὴν Ἀντιπροσωπείαν· καὶ ι'.) νὰ προσδιορισθῇ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν θὰ δώσωσιν ἐνώπιον τῆς Ἀντιπροσωπείας λόγον τῶν πράξεων τῶν ἢ Ἐφορεία καὶ τὰ Συμβούλια.

Αὐτοσχέδιοι ὁδηγίαι τοῖς μαθηταῖς πρὸς ἀνάλυσιν λόγου συντεταγμένου.

Γ'.

Ἐκ τῶν προηγουμένων ἐγένετο ἡδη φανερόν πῶς γίνεται ἡ ἀνάλυσις τῶν περιόδων, αἱ ὁποῖαι περιέχουσι δύο κῶλα. Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ περίοδοι ἔχουσαι περισσότερα τῶν δύο κῶλων. Ἡ ἀνάλυσις τῶν τοιούτων περιόδων γίνεται κατὰ τοὺς ἐξῆς δύο διαφόρους τρόπους· α'.) Ἐὰν τὰ τρία ἢ τέσσαρα ἢ καὶ περισσότερα κῶλα τῆς περιόδου συνδέωνται μετ' ἀλλήλων διὰ συνδέσμων κυρίως παρατακτικῶν (συμπλεκτικῶν, ἢ διαζευκτικῶν ἢ ἀντιθετικῶν) καὶ ὁμοειδῶν, ἀποτελεῖ ἡ περίοδος ἓνα λόγον ὁμώνυμον με τοὺς τὰ κῶλα τῆς περιόδου συνδέοντας συνδέσμους· β'.) ἐὰν ὁμοῦς τὰ κῶλα τῆς πολυκῶλου περιόδου συνδέωνται διὰ καταρηστικῶς παρατακτικῶν συνδέσμων ἢ δι' ἑτεροειδῶν παρατακτικῶν συνδέσμων, τότε εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνη κατὰ πρώτων διαίρεσις τῆς περιόδου εἰς τ μ ἢ μ α τ α, καὶ ἔπειτα ἕκαστον τούτων νὰ ὑποδιαιρηθῇ εἰς τὰ κῶλα τὰ ὁποῖα περιέχει. Διότι αἱ τοιαῦται περίοδοι ὁμοιάζουσι μὲ δένδρον, ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ ὁποίου ἀνέρχονται δύο ἢ πλείονες κλάδοι, ἐκ τοῦ ἑτέρου δὲ τούτων ἢ καὶ ἐξ ἑκάστου ἀναφύονται δύο ἢ τρεῖς κλώνες· ἢ μὲ τὸ διάγραμμα ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος

σχηματίζεται, ἀφ' οὗ τὰ ρυάκια συμβάλλοντα ἀποτελέσῃσι ποτάμια, τὰ δὲ ποτάμια συμβάλλοντα ἀποτελέσῃσιν αὐτὸν τὸν ποταμὸν. Πρὸς πληρεστάτην κατανόησιν τῶν λεγομένων, ἄς ἐφαρμόσωμεν ταῦτα εἰς τὴν ἐξῆς περίοδον, περιέχουσαν τρία κῶλα συνδεδεμένα δι' ἑτεροειδῶν συνδέσμων: «Ἐγὼ (δ') ὅτι μὲν ποτ' ἐξῆν τῇ πόλει καὶ τὰ αὐτῆς ἔχειν ἀσφαλῶς καὶ Φίλιππον τιμωρήσασθαι, καὶ μάλα ἀκριβῶς ἰδεῖν ἐπ' ἐμοῦ γὰρ, οὐ πάλαί γε γέγονε ταῦτα ἀμφοτέρα· νῦν μὲν τοι ἐπέεισμαι τοῦθ' ἱκανὸν προλαβεῖν ἡμῖν εἶναι τὴν πρώτην, ὅπως τοὺς συμμάχους σώσωμεν» (Δημ. Ὀλ. Γ'. 25). Ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ παρατηροῦμεν τρία κῶλα συνδεδεμένα διὰ τῶν ἑτεροειδῶν συνδέσμων μὲν - γὰρ - μὲν τοι. Ὅθεν θὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ περίοδος αὕτη ἀποτελεῖ λόγον ἀντιθετικόν, διότι περιέχει δύο κλάδους ἢ τμήματα, τὰ ὅποια συνδέονται κατὰ συμπάρταξιν διὰ τῶν ἀντιθετικῶν συνδέσμων μὲν — μὲν τοι· τὸ δὲ πρῶτον τμήμα αὐτῆς ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὸ λόγον αἰτιολογικόν, διότι περιέχει δύο κῶλα συνδεδεμένα μετ' ἀλλήλων διὰ τοῦ αἰτιολογικοῦ συνδέσμου γὰρ. Ἄς λάθωμεν τώρα καὶ τὴν ἀκόλουθον περίοδον περιέχουσαν τέσσαρα κῶλα συνδεδεμένα δι' ἑτεροειδῶν συνδέσμων «Εἰ (δέ) τις ὑμῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὸν Φίλιππον εὐτυχοῦντα ὄρων ταύτη φοβερὸν προσπολεμῆσαι νομίζει, σῶφρονος μὲν ἀνθρώπου λογισμῶ χρηταί· μεγάλη γὰρ ῥοπή, μᾶλλον δὲ ὄλον ἢ τύχη παρὰ πάντι' ἐστί τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· οὐ μὲν ἄλλ' ἔγωγε, εἰ τις αἰρεσέν μοι δοῆναι, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἀν' ἐλοίμην, ἐ-

θελόντων δ' προσήκει ποιεῖν ἡμῶν αὐτῶν καὶ κατὰ μικρὸν, ἢ τὴν ἐκείνου· πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς εἰς τὸ τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίαν ἔχειν ὄρω ἡμῖν ἐνούσας ἢ κείνῳ» (Δημ. Ὀλ. Β'. 32). Τὰ τέσσαρα κῶλα τῆς περιόδου ταύτης συνδέονται [διὰ τῶν ἑτεροειδῶν συνδέσμων μὲν — γὰρ — οὐ μὲν ἄλλ' ἄ — γὰρ. Ὅθεν θὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ περίοδος αὕτη ἀποτελεῖ λόγον ἀντιθετικόν, διότι περιέχει δύο κλάδους ἢ τμήματα, τὰ ὅποια συνδέονται κατὰ συμπάρταξιν διὰ τῶν ἀντιθετικῶν συνδέσμων μὲν — οὐ μὲν ἄλλ' ἄ· ἐκότερον δὲ τῶν τμημάτων τούτων ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὸ λόγον αἰτιολογικόν, διότι περιέχει δύο κῶλα συνδεδεμένα μετ' ἀλλήλων διὰ τοῦ αἰτιολογικοῦ συνδέσμου γὰρ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ὁ ἀναπνεόμενος ἀήρ.

Δὲν εἶναι τίποτε ἀξιολογώτερον ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς νόμους, διὰ τῶν ὁποίων φυλάττει ὁ Θεὸς τοῦ κόσμου τὴν εὐταξίαν. Ἄν ἐγνωρίζομεν ἐντελῶς ὅλα τὰ θαυμάσια, ὅσα μᾶς περικυκλώνουν, ἠθέλαμεν εἶσθαι πλήρεις ἐκστάσεως καὶ φόβου· θεωροῦντες δὲ καὶ ὅσα μᾶς εἶναι γνωστὰ λαμβάνομεν τὴν ὑψίστην τῶν πνευματικῶν ἡδονῶν.

Ὁ ἀήρ σύγκειται ἀπὸ δύο ἀέρια διάφορα, ἀναμεμιγμένα κατ' ἀναλογίαν τινὰ ἰδιαιτέραν. Εἰς κάθε 100 μέρη αὐτοῦ, εὐρίσκονται 22 μέρη ὀξυγόνου, ἧτοι ζωτικῆς ἀέρος, καὶ 78 νιτρογόνου, ἧτοι παυσιζώου ἀέρος. Τὸ ὀξυγόνον εἶναι ἀ-

ναγκαῖον εἰς τὴν ὑπερξίν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λοιπῶν ζώων, τὰ ὅποια χωρὶς αὐτοῦ ἤθελον ἀποθνήσκει· οὐδὲ ἤμποροῦσέ τι νὰ ἀνάψῃ ποτὲ ἢ νὰ καῖ, χωρὶς τοῦ ζωτικῆς τούτου ἀέρος τὴν βοήθειαν. Τὸ δὲ νιτρογόνον καθ' ἑαυτὸ μὲν εἶναι θανατηφόρον· χρησιμεύει ὅμως πρὸς ἐλάττωσιν τῆς δυνάμεως τοῦ ὀξυγονικοῦ μέρους, τὸ ὁποῖόν ἀσυγκέραστον ἤθελον εἶσθαι παρὰ πολὺ σφοδρὸν διὰ τὸ ἀνθρώπινον σύστημα. Ἄλλ' ἐάν, ὡς ἦναι φανερόν, θανατῶνται καθ' ἡμέραν μερίστη ποσότης τοῦ ὀξυγόνου, πῶς ἀναπληροῦνται ἢ ἐλλείψις; Παρὰ τὰ μνημονευθέντα δύο αἲρια, ὑπάρχει καὶ ἄλλο εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν, καλούμενον ἀνθρακικόν ὀξύ, τὸ ὁποῖον σύγκειται ἀπὸ ἀνθρακα καὶ ζωτικῆς ἀέρας. Τὸ μὲν ὄνομα ἀγνοοῦν οἱ πλείοτεροι· ὅλοι ὅμως γνωρίζουν τὸ πρᾶγμα. Αὐτὸ δίδει πνεῦμα εἰς τὸν ζύθον, τὸν αἶνον, κτλ. Ἔως δὲ καὶ τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον, ἰσχυρῶς θρασθῆ, γίνεται ἀνοστον, ἐπειδὴ χάνει τὸ ἀνθρακικόν αὐτοῦ ὀξύ. Γεννᾶται δὲ τὸ ἀνθρακικόν τούτο ὀξύ ἀπὸ τὴν ἀναπνοὴν τῶν ζώων, καὶ τὴν σήψιν ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν οὐσιῶν. Ὅν ὁμως βλαπτικώτατον εἰς ἡμᾶς, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐκβαίη ἀπὸ τὸ μέσον καὶ τφόντι ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ μέσον κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον· ὅλα τὰ φυτὰ, χόρτα, βότανα, δένδρα κτλ. ροφοῦν τὸ ἀνθρακικόν τούτο ὀξύ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας· τρέφονται μὲ τὸν ἀνθρακα, καὶ δίδουν ὀπίσω τὸν ζωτικὸν ἀέρα, ὅστις ἦτον ἐνωμένος μὲ αὐτόν. Τὴν νύκτα κάμνουν τὸ ἐναντίον· μ' ὅλον τούτο, εἰς ὀλόκληρον τὸ ἡμερονύκτιον, ὀλιγοστεύουν τὴν ποσότητα τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἀερίου, καὶ ἀναπληροῦν τὴν ἀτμοσφαιραν ἀπὸ τὸν

ζωτικὸν ἀέρα, τὸν ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον εἰς τὴν ὑπερξίν ἡμῶν καὶ τῶν λοιπῶν ὄλων ζώων.

Στυλ. Κογκαλιδης.

* *

Αἰγυπτιακοῖα—ἡ Κύπρος—'Ασί

Τὸ ὄνομα, δι' οὗ ἐσημειοῦτο ἡ νῆσος Κύπρος εἰς τὴν ἀρχαίαν αἰγυπτιακὴν ἀνεγνώσθη κατὰ διαφόρους τρόπους: Ἄμασι, Ἄσι, Σιδναῖ, Μισινάϊ, ἢ ἀκριβῆς ἀνάγνωσις κατὰ τὸν κ. Μάσπερον, εἶνε Ἄσι κατὰ τὴν ὑψηλὴν ἀρχαιότητα, Ἄσινάϊ κατὰ τὴν μεταγενεστέραν ἐποχὴν. Ἄν ἐρευνῶμεν μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ὀνομάτων, ἅπερ ἐγνωρίσιν ἡμῖν οἱ κλασικοί, δὲν θὰ εὐρωμεν εἰμὴ τὴν πόλιν Ἄσινάϊ ἢ τὸ ὄνομα πλησιάζει τὸ Ἄσινάϊ, ἢ ἔξ ἄλλου ὅμως, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ κατὶδῇ τις μεγάλην ἀναλογίαν μεταξὺ τοῦ Ἄσι καὶ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἀσίας, ὅπερ ἢ ἀρχαιότης ἐδίδεν εἰς τὴν σήμερον Μικράν Ἀσίαν καὶ ὅπερ ἐξετάθη εἰς ὅλην τὴν ἀσιατικὴν ἡπειρον. Διὰ τὸν κ. Μάσπερον, αἱ διάφοροι αὗται περιστάσεις τείνουσι ν' ἀποδείξωσι ὅτι τὸ ὄνομα Ἄσία προήλθεν ἐκ τοῦ Ἄσι, ὀνομασία ἦν τὰ αἰγυπτιακὰ μνημεῖα δίδουσιν εἰς τὴν νῆσον Κύπρον ἀπὸ τῆς βασιλείας Θούτμου τοῦ 3ου, ὅτι τὰ ἀσσυριακὰ ἐγγράφα δὲν φέρουσιν οὐδὲ ἶχνος τούτου.

* *

Πρὸ τινων ἐβδομάδων ἀπεβίωσεν ἐν Ρίφ Ἰανείρφ ἐπαίτης καταλιπὼν περιουσίαν 45,000 λιρῶν. Τὰ βρασιλιανὰ φύλλα λέγουσιν ὅτι τὸ γεγονός τούτο δὲν πρέπει νὰ φανῆ παράδοξον, καθόσον οἱ πλείστοι τῶν ἐν Ρίφ Ἰανείρφ ἐπαι-

τῶν εἰσι πλουσιώτατοι, πλουσιώτεροι πολλῶν ἐκ τῶν εἰδόντων αὐτοῖς ἐλεημοσύνην.

* * *

Περὶ τῆς ἐν ταῖς συναναστροφαῖς
εὐταξίας.

Ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, ὅ,τι ἂν μέλλῃς νὰ πράττης, πρῶττε χαίρων καὶ μὲ πρόσωπον φαιδρῶν.

Ἀπόφυγε νὰ πράττης ἢ νὰ λέγῃς ὅσα ἀηδίαν προξενούσιν εἰς τοὺς εὐρισκομένους ἐν τῇ συναναστροφῇ.

Πολὺ ἄτοπον εἶνε χασμῶμενος νὰ τανύης ἀτάκτως τὰς χεῖρας καὶ τὸ σῶμα σου ἐνώπιον ἄλλων.

Ἐάν ποτε γίνῃ χρεία νὰ βῆξῃς εἴτε νὰ πτερνισθῇς, πρῶττε τοῦτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς, μὴ τυχῶν ἢ ὀρμῆ τοῦ σιέλου σου βρέξῃ τοὺς παρακαθημένους.

Ἀπομυττόμενος ἔχε πλησίον σου τὴν αἰδῶ, καὶ ἀπόφυγε νὰ σαλπίζῃς τρόπον τινα διὰ τῶν ρωθῶνων, ὡς διὰ σάλπιγγος. Βδελυρῶν ὁμοίως καὶ νὰ θλέπῃς τὴν ἐν τῷ ρινομάκτρῳ μύξαν, καὶ νὰ καθαρίζῃς διὰ τῶν δακτύλων τὴν ρίνα.

Καὶ τὸ νὰ κόπτῃς, παρίντων τῶν φίλων, τοὺς ὄνυχας, ἢ νὰ τρώγῃς τὰ ἐξέχοντα αὐτῶν μέρη μὲ τοὺς ὀδόντας, καθ' ὑπερβολὴν εἶνε μυσαρῶν.

Ὅταν ἐξάγῃς τὸ φλέγμα, μηδέποτε ἀποσφενδόνιζε τὸν σιέλον ὡς θέλος, διότι εἶνε αἰσχρῶν.

Διὰ πολλοὺς δὲ λόγους ἄπεχε ἀπὸ τοῦ νὰ πτύῃς ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας.

Ἄν ποτε φανερὰ ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἀναγινώσκειται τι, τῆς ἐσχάτης εἶνε θρασυῦτος, πρὶν ἢ ἐρωτηθῆς, νὰ λέγῃς τὴν γνώμην σου, ἐπαίνων ἢ μεμφόμενος.

Περὶ τῆς κοσμιότητος περὶ τὴν ἐνδυμασίαν.

Νὰ στολιζῶνται μὲν καὶ οἱ ἄνδρες τὸν μέτριον καὶ ἐπαινούμενον στολισμὸν δὲν εἶνε ἀπυρορευμένον. Ἄν τις ὁμως καλλωπίζεται ἔξω τοῦ μετρίου, καὶ περιποιεῖται περιέργως τὰ ἐνδύματα, τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον, καθίσταται μομφῆς ἄξιος. Ὅστις λοιπὸν θέλει μῆτε βδελυκτός καὶ ἀποτρόποιος νὰ γίνῃται διὰ τὴν ἀτημέλειαν, μῆτε ἀξιόμειπτος διὰ τὰς ὑπερβολικὰς κομψείας, πρέπει τὴν μέσην νὰ βαδίσῃ ὁδόν.

Καὶ ἡ τῶν ἐνδυμάτων ἐπιμέλεια καταριθμεῖται μετὰ τῶν ἀναγκαίων. Πρέπει λοιπὸν καὶ ἐκείνῳ νὰ ἐπιμελησῆσαι, ὅπως μὴ ἤτελον εἶνε πλήρη ρύπου καὶ κόνεως, μηδὲ ἐσχισμένα.

Ὡς πρὸς τὰ ἐνδύματα πρέπει νὰ μιμησῆσαι τοὺς ὁμοίους· διότι οἱ τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος ἄνθρωποι τὰ αὐτὰ πρέπει νὰ φέρωσιν ἐνδύματα, ἵνα μὴ, ὡς εἰς τὸ θέατρον, ἄλλοι ὄντες, ἄλλοι φαίνονται.

Περὶ τῆς ἐν περιπάτοις εὐταξίας.

Ἀπόφυγε, περιπατῶν, τὸ νὰ στρέφῃς κύκλῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ νὰ ρίπτῃς περιεργὸν βλέμμα, εἰς τὰς πρὸς τὴν ὁδὸν θύρας ἢ τὰ παράθυρα.

Μηδὲν μηδέποτε καθ' ὁδὸν τρώγῃ, εἴτε μόνος εὕρισκεσαι· εἴτε μετ' ἄλλων. Ἀπόφυγε δὲ τοῦτο μάλιστα ἐπὶ παρουσίᾳ φίλων.

Πανταχοῦ ἢ κεφαλῇ τὴν φυσικὴν πρέπει νὰ ἔχῃ θέσιν, καὶ νὰ μὴ κλίνη πρὸς τοῦτο ἢ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Συναναστρέφου μετὰ ἀνθρώπων ἐντίμων καὶ ἐπ' ἀρετῇ γνωστῶν.

Ἡ περὶ τὰς συνομιλίας εὐταξία.

Ὅπως φορτικόν εἶνε νὰ διηγήσαι τὰ προτερηματα σου, καὶ νὰ περιβοηθῆς τὰ ὄτα τῶν παρισταμένων ἐξιστορῶν τὴν λαμπρότητα τῶν προγόνων σου, ἢ νὰ ἐξυμνῆς τὴν ἀγχίνοιαν καὶ σοφίαν σου καὶ νὰ κομπάζῃς φέρων μάρτυρας τοὺς παρόντας. Λοιπὸν μῆτε σεαυτὸν ἐπαίνει, ἀλλὰ μῆτε πάλιν ἐξουδένιζε· διότι ἐκότερον εἶνε ἐπίφογον.

Ὅταν τινὲς πρὸς ἀλλήλους ἐρίζωσι, περιττὸν ἄνευ αἰτίας καὶ ὑπερασπίσεως τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν.

Μηδέποτε περὶ οὐδενὸς δι᾽επιχυρίζου ἀντικειμένου, οὗτινος δὲν ἔχεις γῶσιν σαφῆ καὶ θεβαίαν, ἀλλὰ δοξασίαν ἀπλήν.

Ἵποχώρει πάντοτε εἰς τὴν ψῆρον τῶν περισσοτέρων.

Ἄλει ὀλίγα μὲν, κόσμια δὲ, ὡς ἐνεστι, καὶ εὐρύθμα.

Ὅ,τι δ' ἂν μέλλῃς νὰ λέγῃς, βασιάνιζε πρότερον μὲ τὸν νοῦν, καὶ τότε πρόφει.

Ἄν δέ τις, ἐν ᾧ ὁμιλεῖ, διακόψῃ ἐπὶ μικρὸν, εἴτε ἀναπνεύσῃ ἕνεκα, εἴτε ἄλλης τινὸς αἰτίας, μηδέποτε προάρπαζε σὺ τοῦ λόγου τὴν συνέχειαν· ἀλλὰ περιμένε, ἕως ἂν αὐτὸς τελειώσῃ. Μηδὲ διάκοπτε τὴν σειρὰν τῆς διηγήσεως καὶ τὴν συνέχειαν, ἐρωτήσεις προβάλλων, διότι ὅταν ὁ ὁμιλῶν παύσῃ, τότε δύνασαι σὺ νὰ εἴπῃς ὅ,τι θούλεσαι.

Φεῦγε τὸ νὰ σατυλοδεικτῆς ἐκείνον, περὶ οὗ ὁ λόγος γίνεται.

Ἄτοπον ἐν ὁμηγύρει πολλῶν νὰ ὁμιλῆς κατ' ἴδιον εἰς τὸ οὖς τινος, ἢ νὰ μεταχειρίζῃσαι διάλεκτον ξένην. Βύλογώτε-

ρον δέ, ἐὰν μὴ κατεπειγόν τι εἶνε, νὰ φυλάττης, ὃ ἔχεις νὰ εἴπῃς, εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν.

Διηγούμενος δέ, ὅσα παρ' ἄλλου ἤκουσες, μὴ φανερώσῃς καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Εἰδήσεις

— Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐπανέκαμψεν ἐκ Ριζαίου ἡ Α. Ε. ὁ ἡμέτερος Νομάρχης Σουρσοῦρῃ ἐφέντης συνουδούμενος καὶ ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ μουτεσαρίφου Λαζιστάν.

— Ἡ δὲ Α. Π. ὁ ἡμέτερος Μητροπολίτης κ. Γρηγόριος μετέβη ἤδη εἰς Ὅριν, ἐνθα, καθὰ πληροφορούμεθα, ἐγένετο αὐτῷ λαμπρὰ ὑποδοχὴ παρὰ τε τῆς ἐκεῖ ἐπιτοπίου ἀρχῆς καὶ τοῦ διακεκριμένου ἐν Ὄφει Ὀθωμανοῦ Σαρολιόγλη Χασάν ἐφέντη, καθὼς καὶ παρὰ τῶν ἐν Ὄφει Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι μετὰ τῶν διδασκάλων καὶ μαθητῶν κατήλθον εἰς προὔπαντησιν τῆς Α. Π. καὶ συνώδυσαν αὐτὴν εἰς τὸ χωρίον Ζισηνοῦ.

— Πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ ἐνταῦθα Φιλεκαπαιδευτικὸς Σύλλογος «Ξενοφῶν» ἐψηφίσαστο καὶ ἐφέτος πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀπόρων μαθητῶν καὶ σχολείων περὶ τὰς 65 λίρας περὶπου.

ΠΟΙΗΜΑ

"Ω! τί σοῦ πταίω!

"Ω! τί σοῦ πταίω, ἀσπλαγχνη! σάν σ' ἀγαπῶ μὲ πόνο
καί μὲ ἐλπίδα ζωντανή;
καί μὲ εὐλάβεια ἀγνή
ἐάν τῆς δόλιας μου καρδιάς σοῦ ἄρισσα τὸν κλῶνο;

"Ω! τί σοῦ πταίω γιὰ γλυκιὰ μάτιά σου ἂν ἴπεθαίνω;
τί πταίω ἔπες ἂν σ' ἀγαπῶ;
ἢ τ' ὄνομά σου ἔταν ἴπῶ,
τί πταίω ἂν ἀπὸ καρδιάς μὲ πόνο ἀνασαιῶ;

Τί πταίω ἐάν γίνομαι τρελλὸς σάν σέ κυττάζω
καὶ σάν πουλάκι λαχταρῶ;;;
"Αχ! πές μου, ἀσπλαγχνη, μπορῶ
τὰ κάλλη σου ἔταν ὠρῶ νὰ μὴν ἀναστενάζω;;;

Τ' ἀγγελικό σου πρόσωπο μὲ λούλουδα πλασμένο
σάν ξεπροβάλλη τὴν αὐγή
πῶς μπορεῖ ἔπες μου νὰ μὴ βγῆ
τὸ "ΑΧ! ἀπὸ τὰ στήθια μου πικρὸ καὶ φλογισμένο;

Πταίω λοιπὸν γι' αὐτὸ τὸ ἄχ!; Γιατί στενάζω πταίω;
Γιὰ εἶναι σφάλμα ν' ἀγαπῶ;
πταίω τὸ στήθος σάν χτυπῶ;

Πταίω σάν βρέφος ἔρημο γιὰ σένα ἔταν κλαίω;;

"Οχι! δὲν πταίω! Φταιξίμο δὲν εἶναι ἰδικό μου!

Σὺ μ' ἀναγκάζεις νὰ θρηνώ!

Ἐσὺ μὲ κάμνεις νὰ πονῶ

καὶ νὰ χτυπῶ τὸ στήθος μου σκληρὰ τὸ παιδικό μου.

Μά ἔξευρέ το! Θάλλῃ καιρὸς γιὰ σέ δυστυχησμένος!

Τότες ποῦ θὰ μ' ἀγαπᾶς

μά τὸ κεφάλι θὰ χτυπᾶς

ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ βάσανα θὰ εἶμαι ἔνταφιασμένος!

Γ. Κ. Κουτσούρης.